

— Tilsidesættelse af fællesskabsretten, da appellanterne er blevet nægtet en effektiv retsbeskyttelse i strid med artikel 6 i den europæiske menneskerettighedskonvention, jf. artikel 6, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Union, idet det fejlagtigt er blevet lagt til grund, at borgere for at sikre sig retsbeskyttelse nødsages til at anlægge sag ved en national ret, som så i givet fald kan forelægge et præjudicielt spørgsmål for Domstolen.

Anmodninger om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelser afsagt den 30. juli 1999 af Tribunale di Brescia — Tredje Afdeling for Civilsager, i sagerne 1) Markfactor SpA og 2) F. Apollonio & Co. SpA mod Ministero delle Finanze

(Sagerne C-303/99 og C-304/99)

(1999/C 333/27)

Ved kendelser afsagt den 30. juli 1999, indgået til Domstolens Justitskontor den 12. august 1999, har Tribunale di Brescia — Tredje Afdeling for Civilsager, i sagerne 1) Markfactor SpA og 2) F. Apollonio & Co. SpA mod Ministero delle Finanze forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol anmodninger om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Er bestemmelsen i artikel 11, stk. 1, i italiensk lov nr. 448 af 23. december 1998 (G.U.R.I. nr. 302 af 29.12.1998, supplemento ordinario) om, at der skal betales registreringsgebyr med et fast årligt beløb, som andrager 750 000 ITL for aktieselskaber og kommanditselskaber og 400 000 ITL for selskaber med begrænset hæftelse, for registrering af de andre selskabsdokumenter for hvert år fra 1985 til 1992, i overensstemmelse med fællesskabsretten, herunder især Rådets direktiv 335 af 17. juli 1969⁽¹⁾?

⁽¹⁾ EFT 1969 II, s. 405.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 30. juli 1999 af Tribunale di Brescia — Tredje Afdeling for Civilsager, i sagen Leglerdata SpA mod Ministero delle Finanze

(Sag C-305/99)

(1999/C 333/28)

Ved kendelse afsagt den 30. juli 1999, indgået til Domstolens Justitskontor den 12. august 1999, har Tribunale di Brescia — Tredje Afdeling for Civilsager, i sagen Leglerdata SpA mod Ministero delle Finanze forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Er bestemmelsen i artikel 11, stk. 1, i italiensk lov nr. 448 af 23. december 1998 (G.U.R.I. nr. 302 af 29.12.1998, supplemento ordinario) om, at der skal betales registreringsgebyr med et fast årligt beløb, som andrager 750 000 ITL for aktieselskaber og kommanditselskaber og 400 000 ITL for selskaber med begrænset hæftelse, for registrering af de andre selskabsdokumenter for hvert år fra 1985 til 1992, i overensstemmelse med fællesskabsretten, herunder især Rådets direktiv 335 af 17. juli 1969⁽¹⁾?
2. Er bestemmelsen i artikel 11, stk. 3, i italiensk lov nr. 448/1998, hvorefter renten af de beløb, der skal tilbagebetales, idet de overstiger de i artiklens stk. 1 fastsatte beløb, skal beregnes med den fastsatte rentesats, der var gældende på datoen for lovens ikrafttræden (2,5 % p.a.), og ikke med den rentesats, der er fastsat i artikel 5, jf. artikel 1, i lov nr. 29 af 26. januar 1961 med senere ændringer, lovlig efter fællesskabsretten?

⁽¹⁾ EFT 1969 II, s. 405.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 29. april 1999 af Finanzgericht Hamburg i sagen Banque Internationale pour l'Afrique Occidentale SA (BIAO) i likvidation mod Finanzamt für Großunternehmen in Hamburg

(Sag C-306/99)

(1999/C 333/29)

Ved kendelse afsagt den 29. april 1999, indgået til Domstolens Justitskontor den 13. august 1999, har Finanzgericht Hamburg i sagen Banque Internationale pour l'Afrique Occidentale SA (BIAO) i likvidation mod Finanzamt für Großunternehmen in Hamburg forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- I. EF-Domstolens kompetence til at træffe præjudiciel afgørelse

Har EF-Domstolen inden for rammerne af den præjudicielle forelæggelsesprocedure efter EF-traktatens artikel 177 [artikel 234 EF i den fra 1.5.1999 gældende affattelse som fastsat ved Amsterdam-traktaten af 2.10.1997] med hensyn til fortolkningen af Rådets fjerde direktiv af 25. juli 1978 om årsregnskaberne for visse selskabsformer (årsregnskabsdirektivet, 78/660/EØF, EFT 1978 L 222) ikke kun kompetence i tilfælde, hvor der er tvivl om, hvorvidt de nationale handelsretlige bestemmelser om kapital-selskabers årsregnskaber (her §§ 264 ff. i Handelsgesetzbuch (den tyske handelslovbog, HGB)) anvendes i overensstemmelse med direktivet, men også kompetence:

1. for så vidt som elementer i årsregnskabsdirektivet ved gennemførelsen heraf i national ret (her ved Bilanzrichtlinien-Gesetz (den tyske lov om gennemførelse af regnskabsdirektiverne, BiRiLiG)) er overtaget i de for alle erhvervsdrivende gældende nationale handelsretlige regler om årsregnskaber (her HGB's §§ 238 ff.), også selv om man for disse personers vedkommende ikke i lovtæksten har overtaget det overordnede påbud i henhold til direktivets præambel og artikel 2 om et »pålideligt billede« (»true and fair view«, et retvisende billede) (i modsætning til hvad der er tilfældet for kapitalsselskaber, jf. HGB's § 264, stk. 2 og § 289, stk. 1)

2. for så vidt som man i national skatteret (her § 5, stk. 1, første punktum, i Einkommensteuergesetz (den tyske lov om indkomstskat, EStG), sammenholdt med § 8, stk. 1, i Körperschaftsteuergesetz (den tyske lov om selskabsskat, KStG) og § 7 i Gewerbesteuerengesetz (den tyske lov om erhvervsstat, GewStG) i forbindelse med regnskabspligtige erhvervsdrivendes opgørelse af deres overskud tager udgangspunkt i, at handelsretlige principper for god regnskabsskik er afgørende, og

- a) for så vidt som disse principper er reguleret i (de ved Bilanzrichtlinien-Gesetz) harmoniserede retsfor skrifter for alle erhvervsdrivende (HGB's §§ 238 ff.), eller
- b) for så vidt som de specielle regnskabsbestemmelser for kapitalsselskaber (HGB's §§ 264 ff.) er relevante

3. for så vidt som national skatteret i anden sammenhæng støttes på begreber eller kriterier i den handelsretlige regulering af regnskaber?

II. Den regnskabsmæssige behandling af kreditrisici

1. Skal der for ydede udlandskreditter opføres en landerisiko (valuta- og transfereringsrisiko) som en værdiregulering i balancen, nærmere bestemt svarende til, at afskrivninger på udlandsfordringer foretages på aktivsiden (årsregnskabsdirektivets artikel 19, og artikel 39, stk. 1, litra b) og c), samt HGB's § 253, stk. 3 og 4) — også på passivsiden gennem hensættelser (årsregnskabsdirektivets artikel 20, stk. 1, og HGB's § 249, stk. 1, første punktum) på eventualforpligtelser, som opføres under balancen, ifølge avaler eller garantier for andenmands udlandsfordringer (årsregnskabsdirektivets artikel 14 og HGB's § 251 »Risk Subparticipation Agreement«)?

2. Er det foreneligt med kravet om, at balanceposter skal værdiansættes hver for sig (årsregnskabsdirektivets artikel 31, stk. 1, litra e), og HGB's § 252, stk. 1, nr. 3) at tage hensyn til risici, ikke i form af rene individuelle værdireguleringer eller hensættelser, men alternativt i form af standardiserede værdireguleringer eller hensættelser, også når en misligholdelse af kreditten ikke er overvejende sandsynlig i det konkrete tilfælde:

- a) Kan der tages hensyn til en ikke akut, men kun latent kreditværdighedsrisiko ved hjælp af en standardiseret værdiregulering, nærmere bestemt ikke kun i form af en afskrivning på en fordring, men også ved hjælp af en hensættelse på en (aval- eller garanti-) eventualforpligtelse?
- b) Kan der tages hensyn til en ikke overvejende sandsynlig landerisiko ved hjælp af en standardiseret værdiregulering i relation til det pågældende land (standardiseret individuel værdiregulering), ikke kun i form af en afskrivning på en fordring, men også ved hjælp af en hensættelse på en (aval- eller garanti-) eventualforpligtelse?

3. Er det tilladt eller påbudt at opgøre landerisikoen på grundlag af egne forbindelser, erfaringer og oplysninger eller ved hjælp af forhold, der er oplyst inden for branchen, kreditvurderingstabeller eller gennem en kombination af disse metoder eller sammen med en anden bedømmelse?

4. Er det også tilladt at tage hensyn til en risiko,

- a) når risikoen allerede bestod, da det pågældende engagement blev indledt, og
- b) når den er mange gange større end den deraf følgende fortjeneste eller det deraf følgende provenu (her avalrente i kortere tidsrum end et år)?

5. Skal der i givet fald tages hensyn til landerisiko og kreditværdighedsrisiko ved siden af hinanden i forbindelse med samme kredit ved hjælp af værdiregulering, henholdsvis hensættelse, enten i form af et beløb eller særskilte beløb?

6. Er det også tilladt at træffe foranstaltning til imødegåelse af en risiko, når den ene risiko opgøres individuelt, og den anden risiko opgøres på standardiseret grundlag?

7. Er det materielt korrekt til undgåelse af, at der to gange træffes foranstaltning til imødegåelse af en risiko, at man efter at have taget hensyn til den ene risiko kun lægger det kreditbeløb, som matematisk fremkommer ved fradrag af den trufne foranstaltning, til grund ved opgørelsen af den resterende anden risiko?

III. Forhold, der giver oplysning om værdien

1. Skal der ud over ordlyden af årsregnskabsdirektivets artikel 31, stk. 1, litra c), bb) (HGB's § 252, stk. 1, nr. 4, første sætning) ikke kun tages hensyn til risikoforøgelse, men også til risikoformindskelse som forhold, der giver oplysning om værdien?

2. Udgør en tilbagebetaling på en kredit, som har fundet sted mellem balancetidspunktet og det tidspunkt, hvor årsregnskabet udarbejdes, et forhold, som (med tilbagevirkende kraft) giver oplysning om værdien, og ikke kun et forhold, som har indvirkning på værdien, og som kun har betydning i det år, hvor tilbagebetalingen finder sted?

3. Er det tilladt, at man i forbindelse med forhold, der giver oplysning om værdiansættelsen af risici, som er af forholdsvis ringe betydning for den pågældende virksomhed, ikke lægger vægt på tidsrummet, indtil årsregnskabet underskrives eller fastsættes, men derimod lægger vægt på, på hvilken dag værdiansættelsen af den pågældende balancepost afsluttes?

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 1. juli 1999 af Tribunale di Roma i straffesagen mod Armando Caterino

(Sag C-311/99)

(1999/C 333/30)

Ved kendelse afsagt den 1. juli 1999, indgået til Domstolens Justitskontor den 13. august 1999, har Tribunale di Roma i straffesagen mod Armando Caterino forelagt De Europæiske